

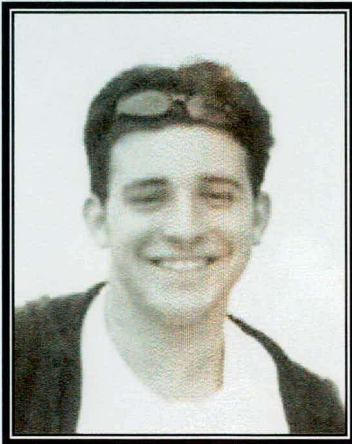

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי יובל (יובי) פס ז"ל

בן מירי ואברהם
נולד בירושלים
בתאריך י"ב באלול תשמ"א, 11/9/1981
התגורר בירושלים
התגייס במרץ 2000
שרת החיל הכללי
נפל בעת שירותו
בתאריך כ"ג בתשרי תשס"א, 22/10/2000
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 3 קבר: 3
הותיר אחריו הורים, אחות ואח

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן מירי ואברהם. נולד ביום י"ב באלול תשמ"א (11.9.1981) בירושלים, אח צעיר ללילך ולחיים. במלאות לו שנתיים עברה המשפחה משכונת קרית מנחם לשכונת רמות בירושלים.

יובל למד בבית-הספר הממלכתי-דתי 'רמות ג' והמשיך לתיכון 'הימלפרב' בשכונת בית וגן בירושלים, שם למד במגמת קולנוע ותקשורת. פרויקט הגמר של יובל ועוד כמה חברים היה הסרט 'מראות', שזכה בפרס 'חביב הקהל' בתחרות שנערכה בירושלים ולאחר-מכן הוקרן בפני תלמידי קולנוע בכל רחבי העיר.

שאול וידר, שהיה מחנך של יובל, סיפר על מנהיגותו: "... בתחום החברתי ידעתי שאם יובל יירתם לפעילות מסוימת, אז יובל יוביל אחריו עוד חבורה נאמנה. ואם יובל ישתכנע שדעה מסוימת הגיונית, דעתו תתקבל אצל השאר. לאותם חברים די היה לראות את יובל נוהג באופן מסוים, כדי שיעשו כמוהו, וינהו אחריו... יובל הגן, סוכך, איפשר לצחוק במידה, אך לא באופן שיפגע קשה בזולת... ועל רצינותו בלימודיו: "... ידעת שאתה צריך את בית-הספר כשלב בחיים, שלב שרצית לעבור כדי להגשים

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

את עצמך בחיים, עושה ומצליח כפי שראית וקלטת מהבית. הראש והחלומות היו כלפי העתיד..."

יובל גדל והיה לצעיר נאה ואהוב, מוקף תמיד חברים רבים. איש שיחה מרתק, בעל אופי מצחיק וכובש. תמיד אופטימי, ומשרה חיוך על כל סובביו. כתבה רזית, חברה: "יובל עם החיוך הרחב/ יובל עם לב הזהב/ יובל עם החיבוק האוהב/ יובל האדם שאוהב ואוהב/ יובל זה שתמיד מגיש עזרה/ יובל שפותר כל בעיה.../. יובל זה שאיתו כל יום הוא משהו מיוחד/ יובל משגע הבנות/ יובל יש כמוהו רק אחד/ עם עין אחת חומה ואחת שחורה..."

בחדש מרץ 2000 התגייס יובל לצה"ל, לחטיבת 'גבעתי'. לאחר תקופה קצרה עבר לשרת בחטיבת הבקעה, תחילה כפקיד במחלקת המודיעין ואחר-כך קודם להיות מש"ק מודיעין. סיפר אל"ם דרור, מפקדו: "יובל היה חייל משכמו ומעלה, אחראי ומסור. ראשון להתנדב לכל משימה, תמיד היה נכון לעזור ולסייע לחבריו ביחידה והיה אהוב על הסובבים אותו."

במוצאי שמחת תורה, כ"ג בתשרי תשס"א (22.10.2000), נהרג יובל בתאונת-דרכים בכביש בגין בירושלים והוא בן תשע-עשרה. יובל הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותיר אחריו הורים, אחות ואח.

ספד ליובל שאול וידר, מחנכו מהתיכון: "... אני יודע שנשמתך הטובה תעשה הכל למעלה כדי שיהיה לאבא ולאמא, ללילך ולחיימון יותר כוח מיום מר זה והלאה, שיהיו יותר זיכרונות חיים שלך. אני יודע שאתה מבקש על חיי המשפחה שאהבת, החברים שכה היו חשובים לך, שלא יכולת בלעדיהם והם לא היו יכולים בלעדיך. בקש על מדינתנו ועמנו..."

להנצחת זיכרו מעניקה המשפחה מלגות שנתיות לתלמידים ממגמת התקשורת בבית-הספר 'הימלפרב', שם למד, להפקת סרטי גמר. "הענקת מלגות ליצירות בעצם מנציחה חיים של עשייה ושל שמחה, חיים עם הסתכלות קדימה," כתבו בני המשפחה, "וכך נזכור את יובל - כמו שהיה - מלא שמחה, שטוף אופטימיות ומשרה רוגע. אולי נוכל גם אנו ללמוד ממנו מעט."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

המשפחה הוציאה ספר לזכר יובל, ובו אסופת דברי קרובים וחברים, שירים ותמונות מחייו הקצרים. בני המשפחה כתבו בשער הספר: "יובל - זורם, שוטף, שופע ורענן היית. שמחה, חיוך ואהבה לעולם הבאת."

כתב אריאל, חבר של יובל: "... רק עכשיו, אחרי שכל ההיסטריה עברה והקלישאות נגמרו, רק עכשיו אפשר לראות עד כמה באמת המשקל הסגולי שלך בחיים של כל כך הרבה אנשים היה גדול ומשמעותי. רק עכשיו, כשחוזרים לחיי היומיום הפשוטים, אפשר לראות בדברים הכי קטנים ופשוטים עד כמה אתה חסר. אומרים שאתה לא יודע מה יש לך עד שאין לך את זה, אני לא חושב שאיתך זה היה ככה. כי גם בשיגרה הכי שיגרתית ואפורה היה בך משהו יותר חי, יותר נוצץ... כל עוד אני חי יובל יהיה איתי, עם כולם. כי ככה זה - זהו יובל."

יוחאי, חבר: "...יובל בא להביא שמחה לעולם. אנחנו שזכינו להכירו צברנו, מי יותר ומי פחות, רגעים של אושר נטול דאגות ושל שמחת חיים קלילה, שלא יישכחו לעולם. כל כך הרבה רגעים כאלה השאיר בתשע-עשרה שנותיו אצל כל כך הרבה אנשים. יש כאלה שלא מגיעים לכך גם לאחר מאה ועשרים. יובל בא להעניק שמחה לעולם, והעניק לנו אותה בחייו. היא תישאר נצורה בליבנו לנצח, והוא נתעלה לעולם שכולו טוב."

חנן, חבר של יובל: "אני לא מאמין איך הזמן עובר בלעדידך/ איך אתמול יצאנו והיום אתה כבר אינך/ איך מלאך אותך לקח למקום מוסתר/ וללב נותר רק זיכרון מר."

הילה, ששירתה עם יובל: "... אני מתגעגעת לכל הצחוקים. אני מתגעגעת לשיחות של אמצע הלילה כשאתה שומר. אני מתגעגעת לראות אותך יושב על הכיסא השחור ומחייך כל הזמן מהחיים. אני רוצה שתדע שאני כל הזמן חושבת עליך, ועל כל הכיף שהיה, ויודעת שאיפשהו שם אתה שומר על כולנו."

משפחת שטיין, חברי המשפחה: "י - יובל צרור בצרור החיים; ו - ובלבכם נצור לנצח נצחים; ב - בשלווה ינוח בין כל הפרחים; ל - לבטח עם זיכרונות האוהבים."

לילך, אחותו של יובל: "...תודה לך, אחי הקטן, על תשע-עשרה שנה של הנאה צרופה ואושר אין-קץ, על הזיכרונות הכל כך טובים אשר הענקת לי, ולכולנו בעצם, מעצם היותנו בני משפחתך. תודה."

שם

פס יובל

ת. נפילה

כ"ג בתשרי תשס"א

22.10.2000

קורות חיים

בן מירי ואברהם. נולד ביום י"ב באלול תשמ"א (11.9.1981) בירושלים, אח צעיר ללילך ולחיים. במלאות לו שנתיים עברה המשפחה משכונת קרית מנחם לשכונת רמות בירושלים.

יובל למד בבית-הספר הממלכתי-דתי 'רמות ג' והמשיך לתיכון 'הימלפרב' בשכונת בית וגן בירושלים, שם למד במגמת קולנוע ותקשורת. פרויקט הגמר של יובל ועוד כמה חברים היה הסרט 'מראות', שזכה בפרס 'חביב הקהל' בתחרות שנערכה בירושלים ולאחר-מכן הוקרן בפני תלמידי קולנוע בכל רחבי העיר. שאול וידר, שהיה מחנך של יובל, סיפר על מנהיגותו: "... בתחום החברתי ידעתי שאם יובל יירתם לפעילות מסוימת, אז יובל יוביל אחריו עוד חבורה נאמנה. ואם יובל ישתכנע שדעה מסוימת הגיונית, דעתו תקבל אצל השאר. לאותם חברים די היה לראות את יובל נוהג באופן מסוים, כדי שיעשו כמוהו, וינהו אחריו... יובל הגן, סוכך, איפשר לצחוק במידה, אך לא באופן שיפגע קשה בזולת...". ועל רצינותו בלימודיו: "... ידעת שאתה צריך את בית-הספר כשלב בחיים, שלב שרצית לעבור כדי להגשים את עצמך בחיים, עושה ומצליח כפי שראית וקלטת מהבית. הראש והחלומות היו כלפי העתיד...". יובל גדל והיה לצעיר נאה ואהוב, מוקף תמיד חברים רבים. איש שיחה מרתק, בעל אופי מצחיק וכובש. תמיד אופטימי, ומשרה חיוך על כל סובביו.

כתבה רוית, חברה: "יובל עם החיוך הרחב/ יובל עם לב הזהב/ יובל עם החיבוק האוהב/ יובל האדם שאוהב ואוהב/ יובל זה שתמיד מגיש עזרה/ יובל שפותר כל בעיה.../ יובל זה שאיתו כל יום הוא משהו מיוחד/ יובל משגע הבנות/ יובל יש כמוהו רק אחד/ עם עין אחת חומה ואחת שחורה...". בחודש מרס 2000 התגייס יובל לצה"ל, לחטיבת 'גבעתי'. לאחר תקופה קצרה עבר לשרת בחטיבת הבקעה, תחילה כפקיד במחלקת המודיעין ואחר-כך קודם להיות מש"ק מודיעין. סיפר אל"ם דרור, מפקדו: "יובל היה חייל משכמו ומעלה, אחראי ומסור. ראשון להתנדב לכל משימה, תמיד היה נכון לעזור ולסייע לחבריו ביחידה והיה אוהב על הסובבים אותו".

במוצאי שמחת תורה, כ"ג בתשרי תשס"א (22.10.2000), נהרג

יובל בתאונת-דרכים בכביש בגין בירושלים והוא בן תשע-עשרה. יובל הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותיר אחריו הורים, אחות ואח. ספד ליובל שאול וידר, מחנכו מהתיכון: "... אני יודע שנשמתיך הטובה תעשה הכל למעלה כדי שיהיה לאבא ולאמא, ללילך ולחיימון יותר כוח מיום מר זה והלאה, שיהיו יותר זיכרונות חיים שלך. אני יודע שאתה מבקש על חיי המשפחה שאהבת, החברים שכה היו חשובים לך, שלא יכולת בלעדיהם והם לא היו יכולים בלעדיך. בקש על מדינתנו ועמנו..." להנצחת זיכרו מעניקה המשפחה מלגות שנתיות לתלמידים ממגמת התקשורת בבית-הספר 'הימלפרב', שם למד, להפקת סרטי גמר.

"הענקת מלגות ליצירות בעצם מנציחה חיים של עשייה ושל שמחה, חיים עם הסתכלות קדימה," כתבו בני המשפחה, "וכך נזכור את יובל - כמו שהיה - מלא שמחה, שטוף אופטימיות ומשרה רוגע. אולי נוכל גם אנו ללמוד ממנו מעט". המשפחה הוציאה ספר לזכר יובל, ובו אסופת דברי קרובים וחברים, שירים ותמונות מחייו הקצרים.

בני המשפחה כתבו בשער הספר: "יובל - זורם, שוטף, שופע ורענן היית. שמחה, חיוך ואהבה לעולם הבאת". כתב אריאל, חבר של יובל: "... רק עכשיו, אחרי שכל ההיסטריה עברה והקלישאות נגמרו, רק עכשיו אפשר לראות עד כמה באמת המשקל הסגולי שלך בחיים של כל כך הרבה אנשים היה גדול ומשמעותי. רק עכשיו, כשחוזרים לחיי היומיום הפשוטים, אפשר לראות בדברים הכי קטנים ופשוטים עד כמה אתה חסר. אומרים שאתה לא יודע מה יש לך עד שאין לך את זה, אני לא חושב שאיתך זה היה ככה. כי גם בשיגרה הכי שיגרתית ואפורה היה בך משהו יותר חי, יותר נוצץ... כל עוד אני חי יובל יהיה איתי, עם כולם. כי ככה זה - זהו יובל".

יוחאי, חבר: "...יובל בא להביא שמחה לעולם. אנחנו שזכינו להכירו צברנו, מי יותר ומי פחות, רגעים של אושר נטול דאגות ושל שמחת חיים קלילה, שלא יישכחו לעולם. כל כך הרבה רגעים כאלה השאיר בתשע-עשרה שנותיו אצל כל כך הרבה אנשים. יש כאלה שלא מגיעים לכך גם לאחר מאה ועשרים. יובל בא להעניק שמחה לעולם, והעניק לנו אותה בחייו. היא תישאר נצורה בליבנו לנצח, והוא נתעלה לעולם שכולו טוב". חנוך, חבר של יובל: "אני לא מאמין איך הזמן עובר בלעדיך/ איך אתמול יצאנו והיום אתה כבר אינך/ איך מלאך אותך לקח למקום מוסתר/ וללב נותר רק זיכרון מר".

הילה, ששירתה עם יובל: "... אני מתגעגעת לכל הצחוקים. אני מתגעגעת לשיחות של אמצע הלילה כשאתה שומר. אני מתגעגעת לראות אותך יושב על הכיסא השחור ומחייך כל הזמן מהחיים. אני רוצה שתדע שאני כל הזמן חושבת עליך, ועל כל הכיף שהיה, ויודעת שאיפשהו שם אתה שומר על כולנו". משפחת שטיין, חברי המשפחה: "י - יובל צרור בצרור החיים; ו - ובלבכם נצור לנצח נצחים; ב - בשלווה ינוח בין כל הפרחים; ל - לבטח עם זיכרונות האוהבים". לילך, אחותו של יובל: "...תודה לך, אחי הקטן, על תשע-עשרה שנה של הנאה צרופה ואושר אין-קץ, על הזיכרונות הכל כך טובים אשר הענקת לי, ולכולנו בעצם, מעצם היותנו בני משפחתך. תודה